Sfântul ierarh Vasile cel mare despre Sfinţii 40 de mucenici

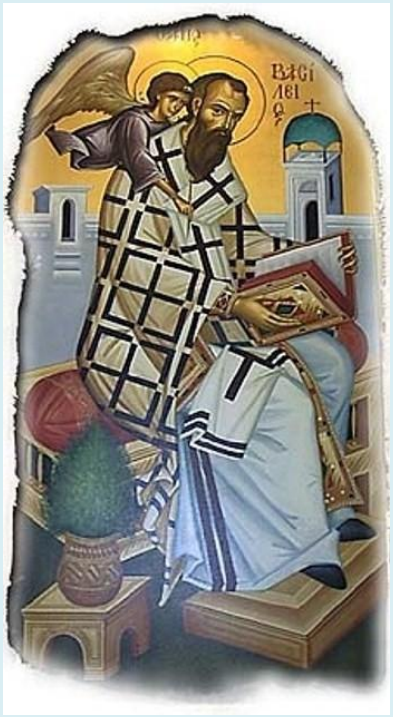

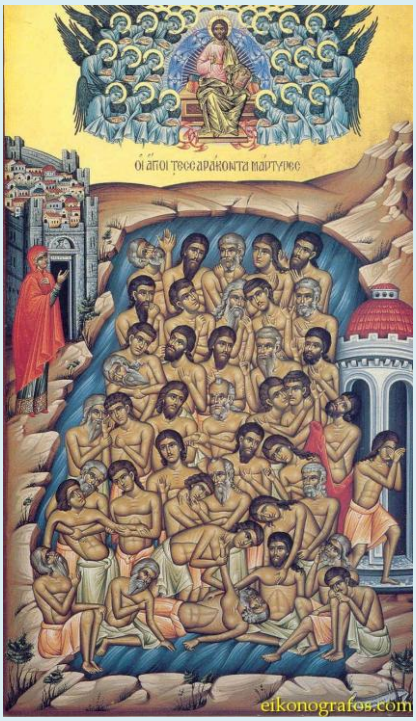

Sfinţii 40 de mucenici din Sevastia Armeniei († 320) (s.v. 9 martie / s.n. 22 martie):

https://www.academia.edu/42194877/Sfin%C5%A3ii_40_de_mucenici_din_Sevastia_Armeniei_320_9_martie_

https://archive.org/details/sf.-40-de-mucenici/mode/2up

https://www2.slideshare.net/steaemy1/sf-40-de-mucenici

***

Materiale despre Sfinţii 40 de mucenici din Sevastia Armeniei:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf.%2040%20de%20mucenici

https://archive.org/details/@steaemy?query=40+de+mucenici+din+Sevastia

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=40+de+mucenici

&&&

S-ar putea oare îndestula iubitorul de mucenici numai cu pomenirea mucenicilor ? Că cinstirea dată celor buni este o dovadă a dragostei noastre faţă de Stăpânul

obştesc. Nu, pentru că cel care laudă pe bărbaţii vrednici nu va întârzia a-i şi imita în împrejurări asemănătoare.

Fericeşte, deci, cu toată inima pe cel care a suferit mucenicia, ca să fii şi tu, prin voinţă, mucenic şi să pleci din această lume, învrednicit de aceleaşi răsplăţi ca şi mucenicii fără prigoană, fără foc şi fără biciuiri.

N-avem de lăudat un mucenic, nici doi, nici nu merge numărul celor fericiţi până la zece, ci patruzeci de bărbaţi, care au avut un singur suflet în deosebite trupuri, dar toţi, într-un gând şi într-o unire a credinţei, toţi au arătat aceeaşi răbdare în chinuri şi aceeaşi stăruinţă pentru adevăr; toţi, la fel unii cu alţii: egali în cuget, egali în mucenicie. Pentru aceea au fost învredniciţi să ia şi aceleaşi cununi ale slavei.

Ce cuvânt ar putea egala vrednicia lor? Nici patruzeci de limbi n-ar ajunge să proslăvească virtutea atâtor bărbaţi. Şi totuşi, chiar dacă ar fi fost numai unul care ar fi trebuit prăznuit, ar fi fost destul de mare să biruiască puterea cuvintelor mele, dar încă o mulţime atâta de mare, o falangă militară, o armată de nedoborât, la fel de nebiruită în războaie şi de cu neputinţă de lăudat cu cuvântul.

Hai, dar, să-i aducem în mijlocul nostru, istorisindu-le viaţa şi înfăţişând tuturor, ca într-o icoană, faptele de vitejie ale bărbaţilor, să dăm celor de faţă folosul obştesc ce-1 avem de la ei.

Oratorii şi pictorii înseamnă adeseori vitejiile războinicilor; unii îi împodobesc cu cuvântul, iar alţii îi zugrăvesc în tablouri, încât şi unii şi alţii au îndemnat pe mulţi la fapte de vitejie; că ceea ce povestirea prezintă prin auz, aceea pictura, fără de glas, înfăţişează prin imitare. Tot aşa şi noi, să amintim celor de faţă vitejia bărbaţilor şi aducând oarecum înaintea ochilor faptele lor, să mişcăm spre faptă pe cei mai curajoşi, pe cei care sunt prin voinţă asemenea lor. ***Acesta este rostul cuvântului de laudă în cinstea mucenicilor: să îndemne la virtute pe cei adunaţi să le prăznuiască pomenirea.***

Cuvântările de laudă întru pomenirea sfinţilor nu se pot supune regulilor oratorice ale cuvântărilor de laudă. Că oratorii, în discursurile lor, au ca material pentru laudă faptele şi întâmplările din lume; dar ***pentru aceia pentru care lumea a fost răstignită cum este cu putinţă ca ceva din cele din lume să le dea pricină de laudă ?***

Cei patruzeci de mucenici n-au avut o singură patrie; fiecare se trăgea din altă parte. Cum, oare, să-i numim: oameni fără patrie sau cetăţeni ai întregii lumi ? Du-

pă cum la strângerea darurilor cele date de fiecare sunt comune tuturor celor care au contribuit, tot aşa şi cu fericiţii aceştia: patria fiecăruia este patria comună a tuturora, că toţi au dăruit unul altuia patria lor. ***Dar, mai bine spus, de ce să căutăm patriile lor pământeşti, când putem şti care este patria lor de acum; că patria mucenicilor este cetatea lui Dumnezeu, al cărei meşter şi creator este Dumnezeu, este Ierusalimul cel de sus, cetatea cea liberă, mama lui Pavel şi a celor asemenea lui.***

Fiecare din mucenicii prăznuiţi era dintr-un alt neam de oameni; dar neamul cel duhovnicesc era unul pentru toţi, că Dumnezeu, Tatăl lor, este obştesc, iar ei toţi sunt fraţi; nu pentru că s-ar fi născut dintr-un bărbat şi dintr-o femeie, ci pentru că s-au făcut asemenea unii altora prin înfierea Duhului întru unirea cea săvârşită dată de dragoste. Cor pregătit, număr mare adăugat celor ce din veci laudă pe Domnul; nu adunaţi unul câte unul, ci deodată mutaţi în ceaţa sfinţilor.

Dar care este chipul mutării lor ? Deosebiţi de toţi ceilalţi prin mărimea trupului, prin floarea şi puterea vârstei, au fost rânduiţi să slujească în armată. Pentru iscusinţa lor în război şi pentru vitejia sufletului lor au căpătat cele dintâi ranguri de la împăraţi, iar pentru vitejia lor erau cunoscuţi tuturora.

Când a fost dat acel edict fără de Dumnezeu şi nelegiuit ca să nu se mărturisească Hristos sau să se aştepte primejdii, s-a pornit din partea judecătorilor nedreptăţii, ură mare şi sălbatică, prigoană a credincioşilor, fiind ameninţaţi cu tot felul de munci. S-au urzit împotriva lor curse şi viclenii; au fost născocite felurite munci: călăii erau neînduplecaţi, focul gata, sabia ascuţită, crucea înfiptă; erau pregătite groapa, roata, bicele. Unii creştini fugeau, alţii se supuneau, alţii şovăiau. Unii s-au înfricoşat de ameninţări, înainte de începerea chinurilor; alţii, care erau aproape de cei chinuiţi, au leşinat; alţii au intrat cu curaj în luptă, dar mai pe urmă, nemaiputând să îndure muncile până la sfârşit, au părăsit lupta la mijlocul ei, şi ca şi cei surprinşi pe mare de furtună, au pierdut ce câştigaseră la început prin răbdare.

Atunci aceşti ostaşi nebiruiţi şi viteji ai lui Hristos au păşit în mijloc ; comandantul le arăta poruncile împăratului şi le cerea să se supună lor; dar ei cu voce slobodă, cu bărbăţie şi curaj, fără să se înfricoşeze de cele ce vedeau şi fără să se înspăimânte de ameninţări, au spus că sunt creştini.

O, fericite limbi, care aţi slobozit glasul acesta ! Văzduhul a fost sfinţit primindu-1, îngerii l-au lăudat auzindu-1, diavolul împreună cu demonii au fost răniţi, iar Domnul l-a înscris în ceruri!

Fiecare ostaş, când a păşit în mijloc, a spus: ***«Sunt creştin!».*** Şi după cum cei care participă la luptele din stadion îşi spun îndată numele şi apoi se îndreaptă spre locul de luptă, tot aşa şi aceştia atunci au aruncat numele, pe care îl aveau de la naştere şi s-a numit fiecare cu numele Mântuitorului obştesc. Toţi au făcut aşa: cel care venea în urmă se alătura celui dinainte. Astfel toţi au căpătat un singur nume. Nu se mai numea unul cutare şi celălalt cutare, ci toţi s-au numit creştini.

Ce a făcut atunci prefectul? Şi era cumplit şi foarte iscusit fie prin a ademeni cu cuvinte dulci, fie prin a-i îndepărta de Hristos cu ameninţări. Mai întâi i-a încântat cu vorbe dulci, încercând să le slăbească tăria credinţei, spunându-le: *«Nu jertfiţi tinereţea voastră şi nici nu schimbaţi viaţa aceasta dulce cu o moarte înainte de vreme! E o nebunie ca cei obişnuiţi să fie întâii în războaie să moară de o moarte vrednică de făcătorii de rele!».* Le-a făgăduit apoi averi, le-a dat onoruri din partea împăratului, le-a împărţit ranguri şi căuta să-i înşele cu felurite viclenii. Dar, pentru că nu s-au lăsat înşelaţi de ispita aceasta, tiranul s-a îndreptat spre celălalt chip al vicleniei: i-a ameninţat cu răni, cu moarte, cu chinuri cu neputinţă de suferit.Tiranul aceasta a spus, dar mucenicii ce?

«Pentru ce ne ispiteşti, au zis ei, o, duşmanule al lui Dumnezeu, să ne desparţi de Dumnezeul cel viu şi să slujim demonilor pierzători, oferându-ne bunurile tale ? Ne dai oare atât de mult cât încerci să ne iei? Urâm darurile tale, prilej de pierzanie; nu primim o cinste care este mama necinstei! Ne dai averi care rămân aici şi o slavă care se vesteşte. Ne faci cunoscuţi împăratului, dar ne înstrăinezi de adevăratul împărat. De ce ne mai oferi cu atâta stăruinţă puţinele lucruri din lumea aceasta ? Noi dispreţuim întreaga lume! Tot ce se vede în lume n-are pentru noi un preţ egal cu cele ce dorim. Uită-te la cerul acesta cât este de frumos la vedere şi cât e de măreţ! Uită-te la pământ cât este de mare! Priveşte şi minunile din el! Nimic din toate acestea nu poate egala fericirea drepţilor. Acestea trec, dar ale noastre rămân; un singur dar dorim: cununa dreptăţii. O singură slavă râvnim: slava din Împărăţia Cerurilor. Dornici suntem să căpătăm cinstea cea de sus; de chinul din iad ne înfricoşăm. Focul de acolo ne îngrozeşte, acesta, cu care voi ne ameninţaţi, este prietenul nostru, că ştie să respecte pe cei ce dispreţuiesc pe idoli. Săgeţi de copii socotim rănile ce ni le veţi face. Loviţi trupul nostru, care, dacă va rezista mai mult, se va încununa cu mai multă strălucire, iar dacă se va sfârşi mai repede, va pleca scăpând de nişte judecători atât de silnici, care slujind trupului, ambiţionaţi să conduceţi şi sufletele, care dacă nu sunteţi cinstiţi mai mult decât Dumnezeul nostru, vă înfuriaţi ca şi cum aţi fi insultaţi cu cele mai mari insulte şi ne ameninţaţi cu aceste groaznice chinuri, socotind o crimă credinţa noastră în Dumnezeu. Dar nu veţi întâlni oameni fricoşi, nici iubitori de viaţa aceasta pământească şi nici oameni care se

înfricoşează iute, că e vorba de dragostea de Dumnezeu. Suntem gata să suferim tot felul de chinuri: să fim traşi pe roată, să fim răsuciţi, să fim arşi de vii!».

Când tiranul acela, îngâmfat şi barbar, a auzit cuvintele acestea n-a mai putut suferi curajul bărbaţilor. Fierbând de mânie se gândea ce mijloc să născocească, ca să le facă moartea îndelungată şi crudă totodată. Şi a găsit mijlocul. Uitaţi-vă cât de îngrozitor! Văzând că este friguroasă clima ţării şi că era şi iarnă, a aşteptat să se însereze, pentru ca frigul să fie mai puternic; sufla atunci şi crivăţul. A poruncit, deci, să fie dezbrăcaţi până la piele şi să fie lăsaţi goi pe lacul din mijlocul oraşului sub cerul senin, ca să moară îngheţaţi.

Cei care aţi încercat gerul iernii ştiţi negreşit că felul acesta de chin este cumplit. Că nici nu-i cu putinţă să înţeleagă alţii grozăvia chinului acestuia decât numai cei care l-au încercat mai înainte. Trupul, supus la ger, se înnegreşte mai întâi în întregime, că îngheaţă sângele; apoi se zbate, se frământă, dinţii tremură, vinele se strâng şi tot trupul fără voie se zbârceşte. Durere groaznică şi suferinţă nespusă pătrund până în măduva oaselor, pricinuind celor îngheţaţi chinuri cu neputinţă de suferit. Apoi cad vârfurile mădularelor, ca şi cum ar fi arse de foc căci căldura, alungată din vârfurile trupului şi îngrămădindu-se înăuntrul lui, lasă moarte mădularelor din care a fugit şi produce dureri şi celorlalte mădulare spre care a venit. Astfel, din pricina îngheţării sângelui, moartea se apropie încetul cu încetul.

Au fost, aşadar, osândiţi să-şi petreacă noaptea sub cerul liber, atuncea când lacul, în jurul căruia era zidit oraşul în care au pătimit sfinţii aceste chinuri, era neted ca un hipodrom; îngheţase complet şi se întărise atât de mult din pricina gerului, încât locuitorii puteau merge fără grijă pe el.

Atuncea când râurile, veşnic în mişcare, înlănţuite de gheaţă, îşi opresc curgerile lor, când firea nestatornică a apei dobândeşte tăria pietrelor, iar vânturile aspre ale crivăţului omoară orice vietate. Pe o astfel de vreme, deci, la auzul poruncii - şi uitaţi-vă acum la curajul bărbaţilor ! - sfinţii şi-au aruncat cu bucurie şi cea din urmă haină şi s-au îndreptat la moartea prin îngheţ. Se încurajau unul pe altul, ca şi când ar fi fost vorba să ia lucrurile unui duşman căzut în luptă, spunând: ***«Nu ne dezbrăcăm de haine, ci îndepărtăm pe omul cel vechi, cel stricat de poftele înşelăciunii. Îţi mulţumim, Doamne, că aruncăm păcatul odată cu haina aceasta. Dacă din pricina şarpelui ne-am îmbrăcat cu păcatul, să ne dezbrăcăm de el de dragul lui Hristos. Să nu ţinem mai mult la haine decât la paradisul pe care l-am pierdut! Ce să dăm în schimb Domnului ? A fost dezbrăcat şi Domnul nostru. Ce lucru mare dacă robul suferă ce-a suferit Stăpânul? Dar, mai bine spus, noi suntem cei care L-am dezbrăcat pe Domnul; că soldaţi erau şi cei care***

au îndrăznit aceasta; ei L-au dezbrăcat şi şi-au împărţit hainele Lui loruşi. Prin fapta noastră să ştergem vina scrisă împotriva noastră! Aspră-i iarna, dar dulce-i paradisul! Dureros e îngheţul, dar plăcută odihna! Să suferim puţină vreme şi sânul patriarhului ne va încălzi! Să schimbăm o singură noapte cu toată veşnicia! Să ardă piciorul, ca să dănţuiască veşnic cu îngerii! Să se desprindă mâna, ca să aibă îndrăzneală să se înalţe către Stăpânul!

Câţi dintre camarazii noştri n-au căzut în luptă ca să rămână credincioşi unui împărat pământesc! Oare noi nu vom jertfi viaţa aceasta pentru credinţa în adevăratul împărat? Câţi făcători de rele n-au suferit moartea, pentru că au fost surprinşi săvârşind nelegiuiri ? Oare noi nu vom suferi moartea pentru dreptate? Să nu ne dăm îndărăt, camarazi! Să ne luptăm cu diavolul! Trupurile noastre nu sunt decât trupuri! Să nu le cruţăm! Pentru că trebuie negreşit să murim, să murim ca să trăim! Fie, Doamne, jertfa noastră înaintea Ta! Să fim primiţi ca o jertfă vie, bine plăcută Ţie. Prin gerul acesta să ne aducem ardere de tot, jertfă frumoasă, ardere de tot nouă, mistuită nu prin foc, ci prin ger».

Spunând între ei aceste cuvinte de îndemn şi încurajându-se unul pe altul, au petrecut noaptea, stând de strajă ca la război. Sufereau cu bărbăţie durerile de faţă, se bucurau de bunătăţile nădăjduite şi-şi bă-teau joc de vrăjmaş.

Una le-a fost rugăciunea tuturora : ***«Patruzeci am intrat în luptă, patruzeci să fim încununaţi Stăpâne! Să nu lipsească la număr nici unul! Cinstit este numărul! L-ai cinstit cu postul cel de patruzeci de zile. Prin el a intrat în lume legea. Cu post de patruzeci de zile Ilie, căutând pe Domnul, a reuşit să-L vadă!».***

Aşa le-a fost rugăciunea! Dar unul din numărul lor, doborât de durere, a dezertat şi a fugit. Jale ce nu se poate povesti a lăsat în sufletele celorlalţi. Domnul însă, n-a lăsat neîmplinite rugăciunile lor. Cel care era însărcinat cu paza mucenicilor şi se încălzea într-o baie din apropiere privea la cele ce aveau să se întâmple. Era gata să primească pe ostaşii care vor fugi. Că tiranul s-a mai gândit iarăşi şi la aceea de a fi o baie în apropiere, care putea da grabnic ajutor celor care aveau să-şi schimbe părerea. Dar ceea ce a fost născocit cu gând viclean de duşmanii credinţei, de a găsi adică un astfel de loc în apropierea locului de mucenicie, unde îngrijirea grabnică, ce li se oferea, putea să zdruncine statornicia luptătorilor, tocmai aceea a arătat mai strălucită răbdarea mucenicilor. Că nu este răbdător omul, care în lipsă de cele de trebuinţă nu poate face altceva, ci acela care rabdă relele, deşi are din belşug putinţa desfătării.

Pe când, dar ostaşii sufereau mucenicia, paznicul, care se uita să vadă ce se va întâmpla, a văzut străină privelişte: îngeri s-au pogorât din ceruri şi au împărţit din partea împăratului ceresc mari daruri ostaşilor. Au împărţit daruri tuturor celorlalţi; pe unul numai l-au lăsat nerăsplătit, socotindu-1 nevrednic de cinstirile cereşti. Era tocmai acela care în clipa aceea, doborât de dureri, fugise la duşmani.

Jalnică privelişte pentru cei drepţi! Ostaşul fugar, viteazul prizonier, oaia lui Hristos pradă fiarelor ! Ci ceea ce-i şi mai vrednic de plâns este că a pierdut şi viaţa veşnică şi nici de aceasta pământească nu s-a bucurat; că îndată ce s-a băgat în apa cea caldă i s-a dezghiocat trupul. Cel care a iubit viaţa aceasta pământească a murit, păcătuind fără vreun folos.

Paznicul, când l-a văzut că fuge şi aleargă spre baie, a luat locul dezertorului şi-a aruncat hainele de pe el, s-a amestecat cu cei goi, strigând aceeaşi mărturisire ca şi sfinţii: ***«Sunt creştin!».*** Cu neaşteptata lui schimbare a uimit pe ostaşi. A completat numărul; iar prin adăugarea lui le-a mângâiat durerea pricinuită de dezertor. Noul venit a imitat pe soldaţii aşezaţi în ordine de luptă; aceştia când cade unul din primul rând îi completează îndată locul, ca nu cumva să se strice ordinea de luptă din pricina celui căzut. Aşa a făcut şi acesta. A văzut minunile cereşti, a cunoscut adevărul, a fugit la Stăpân şi a fost numărat cu mucenicii. S-au reînnoit cele întâmplate cu ucenicii: a plecat Iuda şi în locul lui a venit Matia. A fost următor al lui Pavel: ieri prigonitor, azi binevestitor . Şi el a avut de sus chemarea, «nu de la oameni, nici prin oameni». A crezut în numele Domnului nostru Iisus Hristos ; a fost botezat în numele Lui, nu de altcineva, ci de propria sa credinţă; nu cu apă, ci cu propriul lui sânge.

Şi astfel, când s-a făcut ziuă, au fost daţi focului, deşi mai suflau încă, iar rămăşiţele focului au fost aruncate în râu, încât mucenicia fericiţilor a trecut prin întreaga fire : au luptat pe pământ, au răbdat văzduhul, au fost daţi focului, apa i-a primit. Lor li se potrivesc cuvintele psalmistului: «Am trecut prin foc şi apă şi ne-ai scos la odihnă».

Aceştia sunt cei care au primit în paza lor ţara noastră, care, ca nişte turnuri dese, ne dau apărare tare împotriva asalturilor duşmanilor. Ei nu s-au închis într-un singur loc, ci au fost găzduiţi în multe locuri şi au împodobit multe ţări. Şi minunat este că nu cercetează despărţiţi unul de altul pe cei care îi primesc, ci dănţuiesc uniţi, amestecaţi unii cu alţii. O, minune! Nici nu lipsesc la număr şi nici nu le creşte numărul. Dacă îi tai în o sută nu depăşesc numărul, iar dacă îi aduni întru unul singur, rămân tot patruzeci, ca şi focul; că focul care aprinde alt foc, rămâne întreg aşa cum era şi cei patruzeci de mucenici sunt toţi împreună şi toţi în fiecare.

Sunt binefacere îmbelşugată, har neîmpuţinat, ajutor grabnic creştinilor, biserică de mucenici, oaste de biruitori, cor al celor ce proslăvesc pe Dumnezeu.

Trebuie să te osteneşti, oare mult, ca să găseşti pe unul care să se roage pentru tine Domnului ? Nu, că sunt aici patruzeci, care într-un singur glas înalţă rugăciunea. ***«Acolo unde sunt doi sau trei adunaţi în numele Domnului, acolo este şi El în mijlocul lor».***

Dar acolo unde sunt patruzeci, cine va pune la îndoială prezenţa lui Dumnezeu?
Cel întristat să-şi caute scăparea la cei patruzeci de mucenici; cel vesel tot la ei să alerge; unul, ca să găsească izbăvire de dureri, iar celălalt, ca să-şi păstreze veselia. Lângă aceşti sfinţi mucenici găseşti pe femeia credincioasă care se roagă pentru copiii ei, care cere întoarcerea soţului din călătorie şi vindecarea celui bolnav.

Faceţi cererile voastre împreună cu mucenicii! Tinerii să imite pe cei ce au fost de o vârstă cu ei, părinţii să se roage ca să ajungă părinţi ai unor asemenea copii, mamele să ia de aici pildă de bună mamă!

Că mama unuia din fericiţii aceia, văzând pe ceilalţi că şi muriseră de frig, iar fiul ei că încă răsufla, datorită vigoarei lui şi a rezistenţei sale la chinuri şi că fusese lăsat de călăi cu gândul că-şi va schimba părerea, ea ca adevărată mamă de mucenic, l-a ridicat cu mâinile sale şi l-a pus în căruţa în care se aflau şi ceilalţi pentru a fi duşi la rug. N-a lăsat să-i curgă lacrimi nevrednice, nici n-a rostit vreo vorbă necuviincioasă şi nepotrivită cu împrejurarea, ci a spus: ***«Du-te, copilul meu, pe drumul cel bun cu cei de o vârstă cu tine, împreună cu camarazii tăi. Nu rămâne de ceată! Să nu te înfăţişezi Stăpânului în urma celorlalţi!».***

Într-adevăr, din rădăcină bună, vlăstar bun. Curajoasa mamă a arătat că a hrănit pe fiul ei mai mult cu învăţăturile credinţei decât cu lapte. Şi cum a fost crescut, aşa a şi fost trimis de credincioasa lui maică.

Diavolul a plecat ruşinat; a pus întreaga fire în mişcare împotriva mucenicilor, dar a văzut că toate uneltirile lui au fost biruite de virtutea bărbaţilor. A fost învinsă noaptea cu vântul ei aspru, vremea geroasă a ţinutului, epoca anului, goliciunea trupurilor.

Cor sfânt! Ceată sfinţită! Adunare nedezbinată! Păzitori obşteşti ai neamului omenesc! Prieteni buni la nevoie! Ajutători în rugăciune! Mijlocitori prea puternici! Stele ale întregii lumi! Flori ale Bisericii! Pe voi pământul nu v-a acoperit, ci cerul v-a primit! Vouă vi s-au deschis porţile Raiului! Privelişte vrednică de oştirea

îngerilor, vrednică de patriarhi, de profeţi, de drepţi! Bărbaţi care, în floarea vârstei, au dispreţuit viaţa şi au iubit pe Domnul mai presus de părinţi, mai presus de copii. Erau într-o vârstă în care viaţa era plină de nădejdi, dar an dispreţuit viaţa aceasta trecătoare, ca prin mădularele lor să laude pe Dumnezeu.

S-au făcut privelişte lumii, îngerilor, oamenilor , au ridicat pe cei căzuţi, au întărit pe cei şovăielnici, au făcut de două ori mai mare celor credincioşi dorinţa de mucenicie, cu toţii au înălţat un singur trofeu al credinţei în Dumnezeu şi cu toţii au fost împodobiţi cu o singură cunună a dreptăţii în Hristos Iisus Domnul nostru, Căruia cinstea şi puterea în vecii vecilor. Amin.

(extras din Sfântul Vasile cel mare – Scrieri - III. Omilii şi cuvântări - Omilia a XIX-a - La Sfinţii 40 de mucenici)

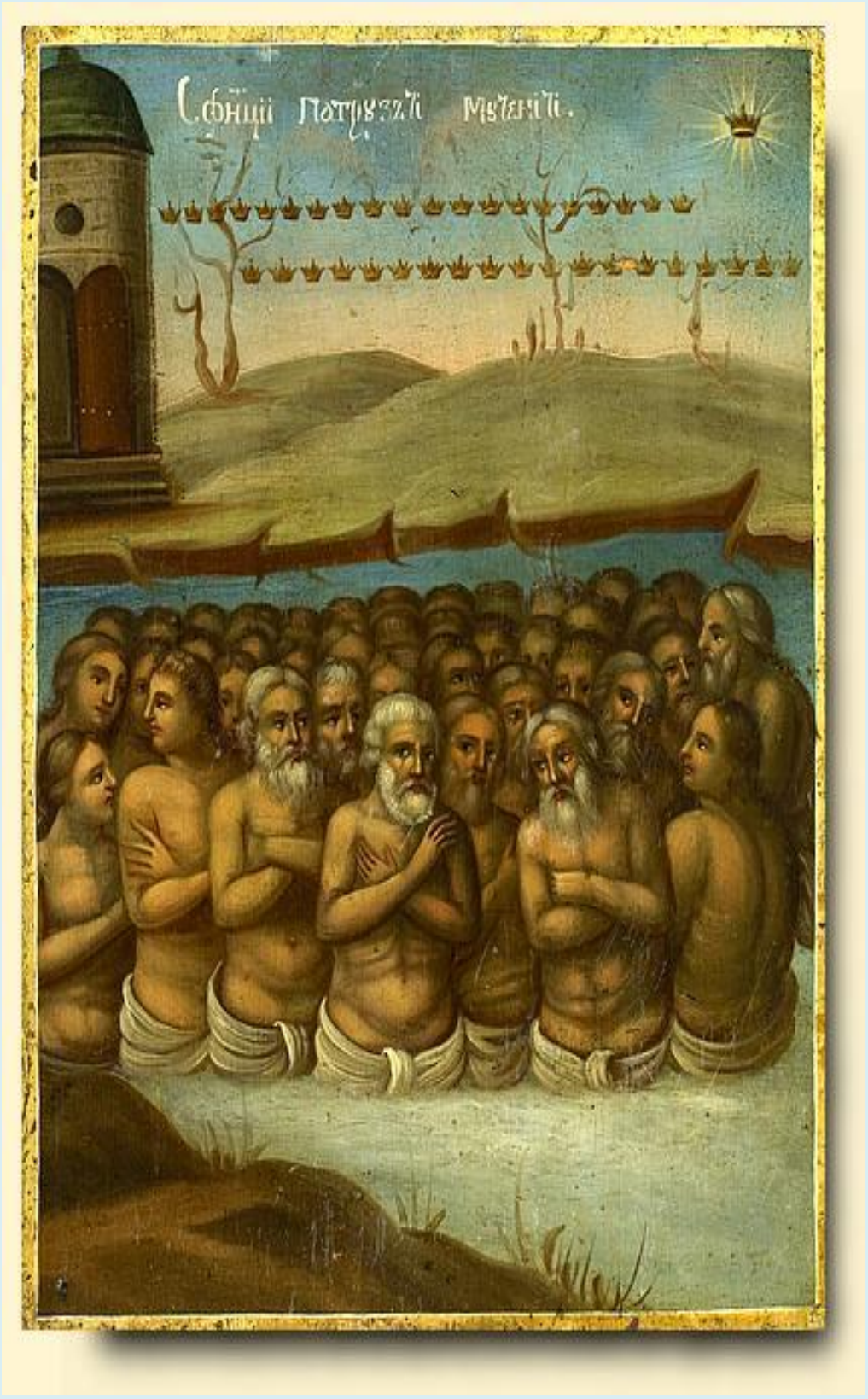

Bucură-te, ceată prea luminată a mucenicilor!